

PRINS JOACHIM VAN PRUISEN.

Ze werden omstreeks denzelfden tijd begraven:

De afgeleefde, twee en negentig-jarige ex-keizerin, oud en der dagen zat, — en de man van nog geen dertig, de vorstzoon nog in de kracht en den bloei zijner jaren.... maar reeds volkomen gedésillusioneerd, in de zwartste wateren eener sombere waarmoedigheid verzonken, levensmoe....

Den 17^{en} December van 't jaar 1890 was een vreugdedag aan 't Duitsch-keizerlijke hof.

't Was daarbuiten bitter, bitter koud, in den befaamden winter van '90 op '91, die allen, die boven de veertig zijn, bij het herdenken nóg huiveren doet.

Maar de jonge prins Joachim lag warm weggestopt in zijn vorstelijk wiegje en had van die koude geen last!

„Wéér een zoon!“ was 't rapport geweest der deskundigen, die de keizerin hadden bijgestaan in de ure der benauwdheid. „Wéér!“ Voor den zesden keer thans.... *Misschien* had het moederhart te voren wel op een dochter gehoopt, maar als 't kind er eenmaal is, zoon of dochter, elke rechtgeaarde moeder weet er van, dan is de blijdschap en de dankbaarheid even groot.

Of ze 't nu weet, zij — óók ex-keizerin — op den huize Doorn? Of ze 't nu wéét, van haar zoon, van haar jongste, haar Benjamin, die, naar men zegt, met prins Eitel Friedrich, tot de meest geliefde prinsen behoorde van het voormalige keizerlijke hof?

Eerst Maandag den 19^{en} kwam de verpletterende tijding den gewezen keizer ter oore en dadelijk ordonneerde hij, dat tenminste de doodsoorzaak voor de arme moeder verborgen moest blijven.

„Een val van 't paard!“ mompelde men om haar heen.

Maar zoo iets kàn haast niet worden volgehouden.

Zij zal bijzonderheden willen weten; als de eerste verdooving wat voorbij is, zal ze de bladen willen zien, en dan zal ze vroeg of later wéten, — en dan gaat het zwaard door haar ziele en dan ziet ze al de verdere dagen haars levens den zoon, den jongste, den geliefde, daar liggen, wentelend in zijn bloed, de rookende revolver naast hem op den grond....

En dan is het te begrijpen, als ontroostbaar zij nederzit in haar smart en uitroept: „Heere, mijn God! zal mij dan niéts op deze aarde worden gespaard!“

Want prins Joachim van Pruisen werd een zelfmoordenaar. Aan de schrikkelijke waarheid van dát feit, mag zelfs met de beste bedoelingen niéts worden te kort gedaan.

Die hem oordeelt, is God.

Wij, menschen, hebben hier te zwijgen.

Maar *niet* mogen wij de vreeselijke zonde vergoelijken van hem, die de hand aan het *eigen* leven slaat, 't welk God gaf, en dat *wij* niet roekeloos mogen uitblusschen!

Het *oordeel* echter, dát past ons niet; dát heeft de Eeuwige Rechter, gelukkig! niet in ónze handen gelegd.

Wat er in die laatste uren, nádat de vreeselijke daad was gepleegd en vóór de arme prins den laatsten adem uitblies, nog in dat menschenhart is omgegaan, weet God alléén. Zoo

lång er leven is, zoo lang is ook de mogelijkheid der bekeering niet afgesneden....

Doch zwijgen we daar verder over.

't Behoort tot de „dingen, die zijn voor den Heere, onzen God.“ —

Zonnig waren jeugd en jongelingsjaren van den prins.

Hij koesterde zich in den glans van 't keizerlijk hof.

De jongste van zes zonen, die dus wel nooit zou geroepen worden om aan 's Lands regering deel te nemen, genoot hij uiteraard meer vrijheid, dan anders 't geval geweest zou zijn, en zijn vriendelijkheid en gemeenzaamheid verwierven hem de genegenheid van allen, die met hem omgingen.

Met zijn vader had hij den lust tot reizen gemeen.

En als jongste kon hij dien lust botvieren ook!

Maar weldra kwamen de zwarte schaduwen en trokken om dat prinselijk leven heen, ja! onderschepten geheel het licht der vreugdezon!

Hij huwde — tot zijn ongeluk....

Aan wie het gelegen heeft, aan hém of aan prinses Maria Augustine van Anhalt.... óf aan beiden.... kunnen wij niet uitmaken, maar 't huwelijk was een bron van ergernis, verdriet,

twist, allerlei ellende en de scheiding was op 't moment, dat het doodelijk schot viel, een fait accompli.

In 1914 ging prins Joachim naar 't front.

Niet als zijn kroonprinselijke broeder in een hooge legerbetrekking, die hem buiten alle kans stelde op gevaar, maar als een simpel kapitein, die met zijn compagnie in de voorste gelederen tegen den vijand oprukken moest.

Als een held heeft hij gestreden voor zijn Vaderland.

Toen 't er eens spande en zijn compagnie wankelde, greep hij zelf een gewonden tamboer de trom uit de hand en sloeg den roffel voor den stormloop op den vijand, die hun eerst te sterk scheen.

Gewond werd hij tenslotte te Potsdam thuis gebracht.

Dáár werd hij toen door zijn moeder liefderijk verpleegd.

Maar vooral ná den oorlog werd het duister in zijn ziel. Het keizerrijk vernietigd; de troon zijner voorvaders omgeworpen; zijn ouders gevluht;

Duitschland een chaos; het machtigste rijk van voorheen thans 'n voetwisch voor zijn tegenpartijders, — het was te veel voor hém.

Van 't geen in die ziel omging, kunnen we ons geen denkbeeld vormen.

Eéerst toog hij des morgens naar de kerk en nam er 't Heilig Avondmaal „om zich met God te verzoenen.“ En tóén ging hij des middags heen en richtte de revolver op zijn eigen hart.... alleen de omstandigheid, dat de kogel wat afweek en de long doorboorde, was oorzaak, dat hij nog tot na middernacht leefde....

Met vorstelijke eer is hij ten grave gebracht.

De lijkist was bedolven onder de bloemen; de vier in Duitschland gebleven broeders betrokken bij de baar de eere-wacht; de predikant hield een „aangrijpende rede“; een zangeres zong van „Ruhe im Frieden“....

Laten wij besluiten met een uitspraak van Gods Woord en daarmee ons áfwenden van den gestorvene om tot onszelfen in te keeren:

„Onderzoekt uzelfen, of gij in het geloof zijt, beproeft uzelfen!“

En moge dan een ieder onzer komen tot de erkenning, dat wel waarlijk, door de groote genade Gods over ons, „Jezus Christus in ons is.“

P. BR.

